

רחל מרחלת על כל העולם

מאת
שולמית יריב

שהוא יהיה מלא שגיאות, או שהכריכה שלו תהיה עקומה, או שהאותיות יתכבכו או שהספר לא יופץ כהלכה.

הסופרת בת ה־50 הבינה וביטלה את יום־ההולדת. מרבה חברים מרבה מאור דאגה.

***

המשוררת **מרים איתן**, אשתו של השופט לשעבר **דב איתן**, מחכה לצאת סיפורה החדש, חיוך הלביאה. היא מאמינה שעם צאת הספר יבואו אנשים לברך אותה, ואולי גם יבואו לראיין אותה, ואפילו לצלם אותה. אז עד שהספר ייצא, היא נסעה לשבועיים לחוות־הרוייה, כדי להיות מוכנה גם מבחינה גופנית למאורע המשמח.

***

מיכל סנוניתה, זו שמכרה 60 אלף עותקים מסיפורה ציפור הנפש, וחברה לחיים **צבי אלי סלג** הם מבטים גדולים. ככל ערב אפשר לראות אותם באחד ממקומות־הבילוי של תל־אביב. פיתאום הם נעלמו לאיזה שבוע־שבועיים. בהתחלה חשבו שהם נסעו לנח באיזה חוץ־לארץ, אבל עכשיו מסתבר שצבי אלי־פלג הלך דווקא לאיכילוב, ושם עשו לו ניתוח מסובך, ואף הכניסו לו איזה טרנזיסטור לתוך הלב. מיכל ישבה לידו ימים ולילות, החזיקה לו את היד, ניגבה לו את המצח ועודדה אותו. בינתיים הוא יצא מבית־החולים, והם שוב נראים במקומות־הבילוי. אגב, אם תיראו אותם אל תגידו מילה בקשר לניתוח, כי הוא שומר על זה בסוד גדול.

מיכל סנוניתה וצבי אלסלג
טרנזיסטור בלב – אבל בסוד גדול

מפיעים וכו' וכו'.
הבעל הסביר לסופרת שאם אחד מכל אלה לא יוזמן, יהיו לה בעיות חמורות לגבי סיפורה הבא. או

סופרים, משוררים, כותבים – חדשות

הלכתי לי לתומי ברחבה של שבוע־הספר, ולא האמנתי למראה עיניי. מיליונים! פשוט מיליונים של ספרים. הלכתי, נעצרת ליד הר כנים, דיפרתי בספרים ובסוף – החלטתי שלא יכול להיות שמאחורי כל הספרים האלו לא מסתתרים עשרות רבות של סיפורי־כילות. אז רצתי הביתה, ובגלל החיפזון אפילו לא הספקתי לקנות לעצמי אף ספר אחד. מייד טילפנתי לשפיון של הסיפור, ואמרתי לו: "רחיל רכב, תביא איזה סיפור מרליק על החברה שלך!"

אבל שפיוני לא הבין את הנאמר וביקש תירגום. אז תירגמתי לו לעברית ואמרתי לו: "שמא ימצא כבודו אי־אלה סיפורי־כילות מאלפים אודות אנשי־הספר, שהינך נמצא במי חיצתם." את זה הוא דווקא הבין היטב, ואמר שיטלפן לי בערב.

***

ובערב הוא סיפר לי על **סופרת** אחת חשובה ויפה מאוד, החוגגת בריוק השבוע את יום הולדתה ה־50, ושהחליטה להראות לכולם שסופרות הן נשים רציניות, ואין להן שום בעייה להורות בגילן.

הסופרת החליטה לעשות לעצמה מסיבת יום־הולדת גדולה, ולהזמין אליה חברים וידידים לשתות איתה קפה ולאכול איתה עוגה. היא כבר בחרה במקום, קנתה לעצמה שומלה יפה, קבעה את הזמן, וכל מה שנשאר לה זה לשבת ליד הטלפון ולהזמין את אורחיה.

נולד לקראת שבוע הספר

בן בכור נולד לעיתונאי הצעיר **יאיר לפיד** ולאשתו היפה **תמר**, ושמו בישראל **יואב**. יואב הוא נכד בכור לעיתונאי יוסף (טומי) לפיד ולאשתו הסופרת **שולמית לפיד**. וגם נין ראשון לעיתונאי הוותיק **דויד גלעד**, מראשוני מעריכי אביה של שלומית. אביה של תמר הוא **אקי פרידמן**, מנכ"ל חברת מנפאואר לתיאוך תעסוקה. אבל לא נראה לי שיואב לפיד יצטרך להיעזר בסבא אקי כדי למצוא לעצמו עבודה. כמו שאני מכירה את המישפחה הזאת, בגיל 6 הוא יתחיל לכתוב. מסורת.

ספר שירים וסולחה

הסופר־משורר־מחזאי **עוזי בן־בנען**, שעלה השנה לכותרות כאשר כתב את המחזה נחמן וניפץ את המיתוס של משוררנו הלאומי **חיים נחמן ביאליק**, עבר גם משבר אישי השנה. עוזי הוא בעלה של **מיקי**, שהיא תפאורנית, וחי איתה באושר ובשמחה עד שהתחילה כל המחומה בעניין נחמן ואו, ממש באמצע הכלגאן, הם נפרדו ועוזי עבר לדירה אחרת. אחר־כך היה שקט, ועוזי ישב לכתוב ספרי שירים לילדים. כשכותבים ספר כזה, צריכים להיות רגועים ושמחים וחייכנים ורכים. הספר נכתב, קיבל את השם מה שבלב, והופץ בין חנויות־הספרים. עותק אחד של הספר לקח עוזי לאשתו בנפרד, מיקי, ונתן לה במתנה עם הקדישה אישית. לא ברור איזה שיר מתוך מה שבלב עשה את העבודה, אבל מה שידוע הוא שמיקי ועוזי חזרו להיות ביחד, והכל־הכל בסדר, וגם מה שבלב שלהם.

בן־אדם שאין לו כלום

כבר הרבה שנים אומרים על **דידי מנוסי** שכל מה שיש לו הוא לא שלו. הסיגריות שהוא מעשן הן לא שלו, בדרך כלל, הצלחות שמהן הוא אוכל בכסית הן לא שלו. עכשיו מסתבר שאף האמבטיה שבה הוא מתרחץ היא לא שלו. מאז שיצא לאור סיפרו עוד בדיחמין, שעל כריכתו מתנוססת תמונת מנוסי (חובש כובע, כמובן) בתוך אמבטיקצף, התפלאו חבריו של מנוסי מאיפה לו אמבטיה כליכך יפה, ומאיין לו הקצף.

עכשיו הוא נאלץ להודות שבביתו הגדול והמרווח שליד תל־השומר ככלל אין אמבטיה, ולכן, כשהחולט לשים אותו במערומיו על כריכת סיפרו, חיפשו אמבטיה של חברים. מצאו אותה בביתם של **תלמה אליגון** ובעלה **יום רזו**, המוציאים לאור של בדיחמין. חמש שעות שכב מנוסי באמבטיה, כשמולו הצלם והתארוך והעוזר וגם תלמה ויום ועוד כמה חברה, שבאו לראות בן־אדם מתרחץ כשהוא חובש כובע.

אז עכשיו ברור כבר שהמים החמים היו על חשבון ההוצאה, וגם הקצף והמגבות והחשמל של התאורה ובכלל.

בעל עם ראש כחול ואשה מרובעת

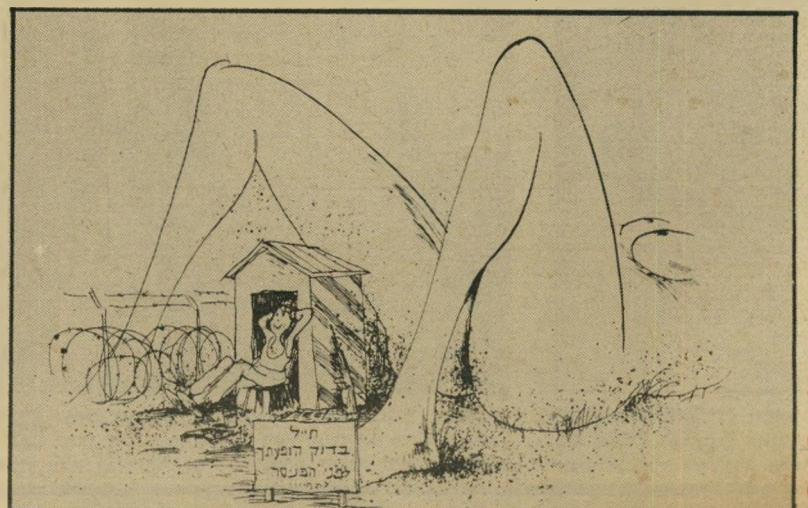
ממש לקראת שבוע־הספר, ראה אור חמישים שירי מתבגרים. רוצים דוגמה? "אני לא רוצה מדים. רוצה למצוץ רדיים — אני לא ירוץ בחגור על גבעות ואני לא יצחצח קנה של תותח ואני ישמור רק על פטמות, ואני יחתום על שרדים, ואני יתנדב רק לצבא החריירה לפות — ושמה ישתפששפר עמוק בבטן הגדולה אני הזין של המדינה..."

כשנשאלה יהודית בן־עזר מה דעתה על הספרים האחרונים של בעלה, היא אמרה שאין לה מושג, כי היא לא קוראת ספרים כאלה, אבל היא לא אומרת שום דבר, כי זאת העבודה של בעלה, והיא לא מתערבת.

יהודית מספרת כי פעם ריאיינו את אשתו של גיימס ג'ויס על אי־אלה דברים גסים שכתב בעלה, והיא ענתה: "מה כל העולם רוצה ממנו? בסך הכל יש לו ראש כחול". אז אם לגברת ג'ויס מותר לחשוב כך, מותר גם לגברת בן־עזר. אגב, בנו של אהוד בן ה־12 קרא את הספר, ודווקא מאוד נהנה.

אחד הזוגות הכי־סולידיים והכי־מרובעים בין אנשי־הסיפרות הוא הסופר **אהוד בן־עזר** ורעייתו **יהודית**. הם גרים בדירה סולידית בתל־אביב, מגדלים ביחד את **בן**, בן ה־12, שהוא תלמיד חרוץ וילד יפה. יהודית הולכת בכל בוקר לעבודתה כאחות בבית־החולים. בכלל, בית בורגני טוב ונעים. אז איך אתם מסבירים את העובדה שבשלוש השנים האחרונות כל מה שהסופר אהוד בן־עזר כותב זה גסויות ופורנוגרפיה?

לפני כשנה וחצי יצא לאור הרומאן הפור־נוגרפי שלו, הנאהבים והנעימים. שיותר ממה שהוא רומאן הוא רשימת מישגלים. אחר־כך יצא ספר סיפורים כשם ערגה, שגם הוא לא בדיוק השוואה בין ספר הזוהר לבין הקבלה, ועכשיו,

תמר ויאיר לפיד
כל עזרת סבא

הוא חלף עינינו ונחמנו את כל הזינו